

TEZA:

1. Obwiniony radca prawny przyjął od Pokrzywdzonej zlecenie do prowadzenia sprawy i pobrał z tego tytułu wynagrodzenie a następnie przez okres około jednego roku, do czasu rezygnacji przez Pokrzywdzoną z usług Obwinionego, nie dokonał żadnej czynności w sprawie. Przez cały ten czas Obwiniony nie udzielał Pokrzywdzonej rzetelnych informacji o stanie sprawy. Taki czyn stanowi delikt dyscyplinarny uzasadniający wymierzenie kary pieniężnej w wysokości 6000 zł.
2. Wyższy Sąd Dyscyplinarny uznał, że nie udzielenie wyjaśnień Dziekanowi Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych jest deliktem dyscyplinarnym, jednakże kara pieniężna w wysokości 6000 zł za ten czyn jest rażąco niewspółmierna a wystarczające będzie kara nagany, która jest adekwatna do popełnionego czynu oraz właściwa ze względu na wymogi prewencji indywidualnej.

sygn. akt **WO-195/22**

ORZECZENIE
z dnia 23 lutego 2023 r.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny
Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie

w składzie:

Przewodniczący: SWSD Leszek Korczak

Sędziowie: SWSD Sławomir Pilipiec
SWSD Sławomir Bereza - sprawozdawca

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Magdaleny Śnieguli

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 23 lutego 2023 r. sprawy radcy prawnego W. S. (numer wpisu ...), obwinionego o popełnienie:

- przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.) oraz

- przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 61 ust. 1 i art. 62 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego (załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r.),

na skutek odwołania Obwinionego W. S. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 21 lipca 2022 r. wydanego w sprawie o sygn. akt D 96/XI/21,

orzeka:

- I. zmienia zaskarżone orzeczenie w punkcie 2 w zakresie orzeczonej kary, w ten sposób, że na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych wymierza Obwinionemu W.S. karę nagany;
- II. uchyla pkt 3 zaskarżonego orzeczenia;
- III. w pozostałym zakresie zaskarżone orzeczenie utrzymuje w mocy;
- IV. obciąża Obwinionego W.S. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1 000,00 zł (słownie: jeden tysiąc złotych), płatnej na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie.

UZASADNIENIE

W dniu 25 sierpnia 2021 r. do Okręgowej Izby Radców Prawnych wpłynęła skarga na radcę prawnego W.S. złożona przez Panią T. B. Z treści złożonej skargi wynikało, że Obwiniony był pełnomocnikiem T. B. w sprawie dotyczącej podwyższenia alimentów na rzecz jej oraz jej córki, która zawisła w Sądzie Rejonowym pod sygnaturą akt: III RC 368/10. Kilka lat po zakończeniu powyższej sprawy, tj. w roku 2019 T.B. skontaktowała się z Obwinionym, bowiem pojawiły się problemy z realizacją obowiązku alimentacyjnego wynikającego z orzeczenia Sądu. Skarżąca wskazała, że w dniu 9 sierpnia 2019 r. Obwiniony przyjął do prowadzenia sprawę w przedmiocie wyegzekwowania zadłużenia alimentacyjnego od ojca uprawnionej – H. B., a w związku z powyższym Pokrzywdzona T.B. uiściła

wynagrodzenie w wysokości 2.000,00 zł, na które zostało wystawione pokwitowanie wpłaty.

Skarżąca zaniepokojona brakiem informacji potwierdzających, że sprawa jest prowadzona wielokrotnie kontaktowała się z Obwinionym, jednakże nie mogła uzyskać informacji o podjętych czynnościach. Wobec powyższego, w dniu 4 marca 2020 r. Skarżąca złożyła w kancelarii Obwinionego pisemną informację o rezygnacji z prowadzenia sprawy. Po rozmowie z Obwinionym T.B. wycofała powyższe oświadczenie, gdyż została przekonana, że sprawa zostanie poprowadzona, ale wymaga to czasu. Mimo upływu czasu Pokrzywdzona nadal była zbywana przez Obwinionego podczas prób ustalenia postępów w zleconej sprawie. W celu uzyskania informacji Skarżąca kontaktowała się z Obwinionym telefonicznie oraz mailowo, jak również kilka razy stawiała się osobiście w siedzibie prowadzonej przez niego kancelarii.

W dniu 16 lipca 2020 r. Skarżąca po raz drugi złożyła Obwinionemu rezygnację z prowadzenia sprawy, którą to Obwiniony przyjął i jednocześnie zobowiązał się zwrócić otrzymane od niej wynagrodzenie w kwocie 2 000 zł, w terminie do dnia 29 lipca 2020 r. Zwrot wynagrodzenia nastąpił przelewem w dniu 12 sierpnia 2020 r.

Ponadto, w skardze z dnia 25 sierpnia 2021 r. T.B. zarzuciła, że Obwiniony, będąc jej pełnomocnikiem nie poinformował jej, że Sąd Rejonowy w przeszłości wydał dwa tytuły wykonawcze, oddzielnie co do punktu 1 i co do punktu 2 ugody, zaś Obwiniony radca prawny W. S. przekazał jej tylko jeden tytuł wykonawczy w zakresie punktu 2, to jest należnych jej alimentów, natomiast nie przekazał tytułu wykonawczego co do punktu 1 ugody, dotyczącego alimentów na rzecz jej córki. O fakcie istnienia dwóch tytułów wykonawczych Skarżąca dowiedziała się od nowego pełnomocnika.

W związku z wpłynięciem skargi złożonej przez Panią Wicedziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych pismem z dnia 6 września 2021 r. wezwał Obwinionego do złożenia wyjaśnień w terminie 7 dni. Powyższe pismo zostało odebrane przez radcę prawnego W.S. w dniu 27 września 2021 r. Obwiniony pismem z dnia 4 października 2021 r. poinformował, że stanowisko w sprawie złożonej skargi przedstawi do dnia 15 października 2021 r. Pomimo powyższego Obwiniony nie złożył stosownych wyjaśnień.

Pismem z dnia 15 listopada 2021 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wezwał Obwinionego do stawiennictwa w dniu

8 grudnia 2021 r. celem złożenia wyjaśnień. Przedmiotowe wezwanie zostało skutecznie doręczone Obwinionemu, który w nawiązaniu do jego treści wniósł o zmianę terminu. Wobec powyższego Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wyznaczył nowy termin i wezwał radcę prawnego W.S. do stawienia się celem złożenia wyjaśnień w dniu 10 stycznia 2022 r. Radca prawny W.S. na tak wyznaczony termin również nie stawił się.

W oparciu o powyższe okoliczności Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych postanowieniem z dnia 8 grudnia 2021 r. przedstawił radcy prawnemu W.S. zarzuty popełnienia deliktów dyscyplinarnych naruszenia art. 6, art. 8 art. 12 ust. 1, art. 44, art. 61 ust. 1i oraz art. 62 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Wnioskiem z dnia 8 lutego 2022 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych wystąpił do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego o ukaranie radcy prawnego W.S. zarzucając mu, iż:

1. w okresie od dnia 9 sierpnia 2019 r. do dnia 12 sierpnia 2020 r. w (...) będąc pełnomocnikiem Pani T. B.,
 - w sposób przewlekły prowadził czynności zmierzające do wyegzekwowania wierzytelności z tytułu zaległości alimentacyjnych na rzecz małoletniej D.B.,
 - informował swoją Mocodawczynię o przebiegu postępowania w sposób nieadekwatny do stanu rzeczywistego,
2. nie udzielił wyjaśnień Dziekanowi Okręgowej Izby Radców Prawnych, w odpowiedzi na jego prośbę, zawartą w piśmie z dnia 6 września 2021 r., dotyczącym skargi Pani T. B., pomimo, że otrzymał go w dniu 27 września 2021 r., a następnie w swym piśmie z 4 października 2021 r., deklarował udzielenie odpowiedzi w tej sprawie do dnia 15 października 2021 r., czego ostatecznie nie uczynił,

co stanowiło naruszenie art. 6, art. 8 art. 12 ust. 1, art. 44, art. 61 ust. 1i oraz art. 62 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w związku z art. 54 ust. 1 ustawy o radcach prawnych.

Orzeczeniem z dnia 21 lipca 2022 r., sygn. akt D 96/XI/22 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych uznał Obwinionego W.S.za winnego zarzucanych mu czynów i wymierzył mu za popełnienie każdego z nich karę pieniężną po 6 000,00 zł (pkt 1 i 2 zaskarżonego orzeczenia). Uwzględniając powyższe

kary OSD wymierzył Obwinionemu karę łączną w wysokości 10 000,00 zł (pkt 3 zaskarżonego orzeczenia). Ponadto Obwiniony został obciążony kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1 450,00 zł (pkt 4 zaskarżonego orzeczenia).

W ocenie OSD nie budziło wątpliwości, iż Obwiniony przyjął od Pokrzywdzonej T.B. zlecenie do prowadzenia sprawy i pobrał z tego tytułu wynagrodzenie, by następnie przez okres około jednego roku, tj. do czasu rezygnacji przez Pokrzywdzoną, Obwiniony nie dokonał żadnej czynności w sprawie. Przez cały ten czas Obwiniony nie udzielał Pokrzywdzonej rzetelnych informacji o stanie sprawy. Powyższe skutkowało naruszeniem art. 64 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Nie budziły również wątpliwości okoliczności i wina Obwinionego w popełnieniu drugiego z zarzucanych deliktów. Obwiniony, pomimo wezwania Wicedziekana OIRP i złożonej deklaracji wraz z wnioskiem o wydłużenie terminu zaniechał ostatecznie złożenia wyjaśnień w sprawie. Powyższe skutkowało naruszeniem art. 64 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 61 ust.1 oraz art. 62 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Od powyższego orzeczenia odwołanie złożył Obwiniony zaskarżając je w całości.

W odwołaniu Obwiniony zarzucił:

1. naruszenie prawa materialnego – art. 64 ust 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1, art. 44, art. 61 ust. 1 oraz art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez jego zastosowanie i niewłaściwą jego interpretację, a przez to przyjęcie, że obwiniony w sposób przewlekły prowadził czynności zmierzające do wyegzekwowania wierzytelności alimentacyjnych na rzecz małoletniej D. B. w sytuacji, gdy obwiniony w ogóle nie prowadził czynności związanych z egzekucją wierzytelności;
2. naruszenie przepisów postępowania, które miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia – art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego i niezasadne przypisanie obwinionemu winy podczas gdy materiał dowodowy zgromadzony w sprawie nie daje podstaw do przyjęcia, iż obwiniony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w szczególności poprzez błędne ustalenie zakresu zlecenia a przez to ustalenie, iż obwiniony działał na szkodę klienta

3. naruszenie przepisu postępowania – art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie obwinionemu rażąco niewspółmiernej kary pieniężnej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny zważył co następuje:

Odwołanie Obwinionego okazało się uzasadnione jedynie w odniesieniu do kary wymierzonej za popełnienie deliktu opisanego w punkcie 2 zaskarżonego orzeczenia.

W pozostałym zakresie odwołanie Obwinionego jest niezasadne. Wyższy Sąd Dyscyplinarny nie stwierdził przy tym występowania w sprawie niniejszej bezwzględnych przyczyn odwoławczych.

Na wstępie wskazać należy, iż w przedmiotowej sprawie WSD zastosował przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2022 r. (tj. stanowiącego załącznik do Uchwały Nr 3/2014 Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 22 listopada 2014 r. w sprawie Kodeksu Etyki Radcy Prawnego), albowiem zgodnie z § 2 uchwały Nr 1/2022 Krajowego Zjazdu Radców Prawnych z dnia 8 lipca 2022 r. w sprawie zmiany Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, do zdarzeń mających miejsce przed dniem wejścia w życie tej uchwały zastosowanie mają przepisy Kodeksu Etyki Radcy Prawnego w brzmieniu dotychczasowym.

Przeprowadzone w toku postępowania czynności dowodowe i ustalony na podstawie zgromadzonych dowodów stan faktyczny nie budzi wątpliwości. W związku z powyższym Wyższy Sąd Dyscyplinarny w pełni podziela i przyjmuje za swoje ustalenia poczynione przez OSD oraz dokonaną na tej podstawie ocenę prawną zarzucanych Obwinionemu czynów, skutkującą przyjęciem, iż doszło do popełnienia przez Obwinionego deliktów dyscyplinarnych.

Odnosząc się do podniesionego w odwołaniu zarzutu naruszenia prawa materialnego, to zwrócić należy na wstępie uwagę, iż Obwiniony przywołuje przepis art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1, art. 44, art. 61 ust. 1 oraz art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a tym samym podstawę prawną zaskarżonego orzeczenia w odniesieniu do obu zarzucanych deliktów, zaś w opisie zarzutu oraz w uzasadnieniu odwołania odnosi się w tym zakresie wyłącznie do okoliczności związanych z deliktem opisanym w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia.

Tym samym zarzut naruszenia art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 61 ust. 1 oraz art. 62 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego jest pozbawiony wskazania jakichkolwiek okoliczności, które miałyby – w przekonaniu Obwinionego – świadczyć o ich naruszeniu. Okoliczność ta czyni podniesiony w tym zakresie zarzut bezzasadnym.

W ocenie WSD nie ulega wątpliwości, iż poczynione w toku postępowania przed Sądem I instancji ustalenia wskazują na popełnienie przez Obwinionego deliktu dyscyplinarnego. Opis czynu popełnionego przez Obwinionego wskazuje bowiem na naruszenie zasad określonych w art. 6, art. 8, art. 12 ust. 1 i art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Podkreślić należy, iż brak jest jakichkolwiek podstaw do kwestionowania poczynionych przez OSD ustaleń szczegółowo opisanego w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia stanu faktycznego, zgodnie z którym Obwiniony przyjął od Pokrzywdzonej sprawę do prowadzenia, pobrał z tego tytułu wynagrodzenie, a następnie przez okres około jednego roku nie podjął w sprawie żadnych czynności, a także udzielał Pokrzywdzonej nierzetelnych (niezgodnych ze stanem rzeczywistym) informacji o stanie sprawy lub unikał z nią kontaktu.

Jako niewiarygodne i sprzeczne z przeprowadzonymi w sprawie dowodami, ocenionymi z uwzględnieniem zasad logiki i doświadczenia życiowego należy ocenić twierdzenia zawarte w odwołaniu Obwinionego w zakresie dotyczącym przedmiotu zlecenia Pani T. B. Przeczą temu w szczególności dowody z dokumentów, a mianowicie pisma Pokrzywdzonej z dnia 4 marca 2021 r. i z dnia 16 lipca 2021 r. skierowane do Obwinionego (k. 6–7), jak i treść pokwitowania pobrania wynagrodzenia przez Obwinionego z dnia 9 sierpnia 2020 r. (k. 17). Ponadto, gdyby zlecenie Pokrzywdzonej sprowadzało się do uzyskania opinii prawnej („ocena możliwości egzekucji alimentów ...”), to wydaje się, że zbędnym było udzielenie przez Pokrzywdzoną pełnomocnictwa, na istnienie którego wskazuje Obwiniony w swym odwołaniu.

Niezależnie od powyższego przypomnieć w tym miejscu należy, iż Obwiniony zaniechał złożenia wyjaśnień w postępowaniu (dochodzeniu) prowadzonym przez Rzecznika Dyscyplinarnego, jak również nie wziął udziału w postępowaniu przed OSD.

W związku z nie budzącymi wątpliwości ustaleniami w zakresie stanu faktycznego, który potwierdza popełnienie zarzucanego Obwinionemu w punkcie 1

zaskarżonego orzeczenia czynu, przypomnieć należy, iż zgodnie z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych *radcowie prawni podlegają odpowiedzialności dyscyplinarnej m.in. za postępowanie sprzeczne z zasadami etyki oraz godnością zawodu. Zgodnie zaś z art. 6. Kodeksu Etyki Radcy Prawnego radca prawny, mając na uwadze treść roty ślubowania określonej w ustawie o radcach prawnych, obowiązany jest wykonywać czynności zawodowe rzetelnie i uczciwie, zgodnie z prawem, zasadami etyki zawodowej oraz dobrymi obyczajami, a zgodnie z art. 8 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, radca prawny, świadcząc klientowi pomoc prawną, postępuje lojalnie i kieruje się dobrem klienta w celu ochrony jego praw. Z kolei w myśl art. 12 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego – radca prawny zobowiązany jest wykonywać czynności zawodowe sumiennie oraz z należytą starannością uwzględniającą profesjonalny charakter działania. Zgodnie natomiast z art. 44 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego: 1. Radca prawny, na żądanie klienta, obowiązany jest informować go o przebiegu sprawy i jej wyniku, a w szczególności o skutkach podejmowanych czynności procesowych. 2. Radca prawny obowiązany jest uzyskać zgodę klienta na dokonanie czynności procesowych obejmujących wniesienie pozwu, uznanie powództwa, zawarcie ugody, cofnięcie powództwa. 3. Radca prawny powinien przedstawić klientowi informację o bezzasadności lub niecelowości wnoszenia środka odwoławczego od orzeczenia kończącego sprawę w danej instancji.*

W ocenie WSD przypisany Obwinionemu w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia czyn wypełnia znamiona deliktów dyscyplinarnych sypizowanych w ww. przepisach. Jak słusznie zauważył OSD, od radcy prawnego, świadczącego pomoc prawną, wymagana jest sumiennosc i najwyższa staranność jako od zawodowego pełnomocnika. Zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego, a w konsekwencji obliguje przedstawicieli tego zawodu do podwyższonej staranności w zakresie wykonywania zawodu. W orzecznictwie ugruntowany jest pogląd, iż od każdej osoby wykonującej zawód związany z ochroną prawną, wymaga się ponadstandardowego sposobu postępowania (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2019 r., sygn. II DSI 31/18: *„Nie ulega wątpliwości, że zachowanie właściwych standardów postępowania ma fundamentalne znaczenie w odniesieniu do działalności zawodowej radcy prawnego związanej ze świadczeniem pomocy prawnej, jako głównego przedmiotu aktywności danego podmiotu. Wyższe standardy postępowania nałożone na radców prawnych, jako przedstawicieli zawodu zaufania publicznego, wynikają przede wszystkim z konieczności ochrony*

godności i autorytetu radcy prawnego i korporacji, jako pewnej wartości, z której wyprowadza się wzorcową powinność zachowania. Ocena zachowania radcy prawnego w kontekście przesłanek odpowiedzialności dyscyplinarnej dokonywana jest w toku postępowania dyscyplinarnego, którego zasadniczym celem jest stanie na straży właściwego wykonywania zawodu, to znaczy w zgodzie z przepisami prawa i godnością zawodu”.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny w wydanych orzeczeniach również wielokrotnie podkreślał, że przyjęcie zlecenia i otrzymanie wynagrodzenia rodzi po stronie radcy prawnego obowiązek wykonywania czynności zawodowych zgodnie z wiedzą prawniczą, uczciwie i z należytą starannością. Niepodjęcie żadnej czynności, pomimo przyjęcia zlecenia i pobrania wynagrodzenia, unikanie kontaktów z klientem i nieinformowanie o przebiegu sprawy – należy ocenić jako szczególnie naganny sposób wykonywania zawodu radcy prawnego (por. orzeczenie WSD z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. WO-81/13 oraz orzeczenie WSD z dnia 22 stycznia 2014 r., sygn. WO-98/13).

Przenosząc powyższe na grunt rozpoznawanej sprawy, niewątpliwie zachowanie Obwinionego nie odpowiadało standardom zawodowym świadczenia pomocy prawnej na rzecz klienta oraz budowaniu relacji z klientem opartej na zaufaniu i lojalności realizowanej chociażby poprzez rzetelne informowanie go o przebiegu sprawy oraz podejmowanych w jej ramach czynnościach. Podkreślić należy, iż dokonany przez Obwinionego zwrot pobranego od Pokrzywdzonej wynagrodzenia w żaden sposób nie wpływa na ocenę nagannego zachowania radcy prawnego, które przez okres prawie jednego roku zwlekał z podjęciem czynności w ramach zleconej do prowadzenia sprawy.

Równie nagannie należy ocenić fakt, że Obwiniony przez okres niemalże jednego roku utrzymywał Pokrzywdzoną w przekonaniu, że zajmie się jej sprawą, lecz jej załatwienie wymaga czasu. Pokrzywdzona, która dopytywała Obwinionego o stan sprawy i jej postępy, uzyskiwała ogólnikowe informacje niezgodne ze stanem rzeczywistym, bądź była wręcz przez niego zbywana. Powyższe jest tym bardziej naganne, że Obwiniony przekonał Pokrzywdzoną o zamiarze podjęcia czynności w sprawie przy próbie rozwiązania umowy w marcu 2021 r., a mimo tego w dalszym ciągu zaniechał powyższego.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny podziela także ustalenia OSD w zakresie dotyczącym deliktu dyscyplinarnego opisanego w punkcie 2 zaskarżonego orzeczenia

i przyjmuje je za własne. W ocenie WSD nie ulega wątpliwości, iż Obwiniony swoim zachowaniem naruszył art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w związku z art. 6, art. 61 ust. 1 oraz art. 62 ust. 1 i 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Nie ulega bowiem wątpliwości, że Obwiniony pomimo otrzymania stosownego pisma z dnia 6 września 2021 r. nie udzielił Dziekanowi Okręgowej Izby Radców Prawnych wyjaśnień w sprawie skargi złożonej przez Panią T.B. Podkreślenia wymaga, iż Obwiniony w swym piśmie z dnia 4 października 2021 r. deklarował udzielenie odpowiedzi w tej sprawie do dnia 15 października 2021 r. czego ostatecznie jednak nie uczynił.

Zgodnie z art. 61 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, *radcę prawnego obowiązuje szacunek i lojalność wobec organów samorządu radców prawnych*. Obowiązek ten przejawia się m.in. w konieczności stosowania się do wezwań i innych pism kierowanych przez organy samorządu radców prawnych do członków tegoż samorządu. Z kolei art. 62 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wprowadza obowiązek współdziałania z organami samorządu w sprawach związanych z jego funkcjonowaniem i zadaniami oraz w sprawach wykonywania zawodu i przestrzegania Kodeksu. Przepis art. 62 ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego nakłada natomiast na radcę prawnego obowiązek złożenia w wyznaczonym terminie wyjaśnień w sprawach wynikających z ustawowych zadań samorządu radców prawnych bądź Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy nie ulega wątpliwości, że Obwiniony – czego zresztą on sam nie kwestionuje w odwołaniu - zignorował kierowane do niego wezwania i nie złożył wyjaśnień, a tym samym naruszył obowiązek współdziałania z organami samorządu radców prawnych.

Drugi z podniesionych w odwołaniu zarzutów, tj. zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. należy uznać za całkowicie chybiony. Podkreślić przede wszystkim należy, iż Obwiniony nie wskazuje w odwołaniu, które z ustaleń OSD jest wynikiem dokonanej oceny zebranego materiału dowodowego w sposób dowolny, sprzeczny z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Obwiniony nie wskazuje również jakie okoliczności sprawy miałyby świadczyć o niezasadnym przypisaniu Obwinionemu winy. W tym miejscu przypomnieć ponownie należy, iż wprawdzie Obwiniony nie jest zobowiązany do dowodzenia swojej niewinności, jednakże w niniejszej sprawie nie podjął on żadnych działań, aby przedstawić w toku postępowania przed Sądem I instancji swoje stanowisko w sprawie.

Podkreślić należy, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy w przeważającej mierze pochodzi z dokumentów, których treść nie jest kwestionowana przez Obwinionego, zaś zeznania Pokrzywdzonej są spójne z przedłożonymi dokumentami.

W ocenie WSD poczynione przez OSD, w oparciu o przeprowadzone dowody, ustalenia nie mają charakteru dowolnego, lecz znajdują potwierdzenie w treści dowodów oraz są zgodne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego.

Trzeci z podniesionych zarzutów, tj. zarzut naruszenia art. 438 pkt 4 k.p.k. poprzez wymierzenie Obwinionemu rażąco niewspółmiernej kary należy – w ocenie WSD – uznać za uzasadniony jedynie w części, a mianowicie w odniesieniu do kary wymierzonej za delikt dyscyplinarny opisany w punkcie 2 zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie WSD kara pieniężna w kwocie 6 000,00 zł wymierzona Obwinionemu w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia na podstawie art. 63 ust. 1 pkt 3 ustawy o radcach prawnych jest w pełni adekwatna do rangi pełnionego przez Obwinionego i opisanego w tym punkcie deliktu dyscyplinarnego. Podkreślić należy, iż zawód radcy prawnego jest zawodem zaufania publicznego, co wymaga po stronie osoby wykonującej taki zawód dołożenia najwyższej staranności przy wykonywaniu czynności zawodowych. Zachowanie właściwych relacji z klientami należy do najistotniejszych elementów dbałości o wizerunek radcy prawnego jako zawodu zaufania publicznego i stanowi obowiązek każdego z radców. W sprawie niniejszej zwrócić także należy uwagę, iż zaniechania Obwinionego nie miały żadnego uzasadnienia, choćby w jego subiektywnym odczuciu.

WSD podziela stanowisko OSD, iż Obwiniony miał pełną świadomość swojego postępowania, a sam fakt zwrócenia wpłaconego przez Pokrzywdzoną wynagrodzenia nie może konwalidować zachowania sprzecznego z zasadami Kodeksu Etyki Radcy Prawnego. Podkreślić ponownie należy, iż Obwiniony nie podjął żadnej czynności w zleconej sprawie przez okres około jednego roku. Obwiniony działał w sposób nienależyty, nierzetelny, postąpił niełojalnie wobec klienta, który opłacił z góry należne mu wynagrodzenie i w dobrej wierze oczekiwał na poprowadzenie zleconej sprawy. Co więcej, Obwiniony udzielał Pokrzywdzonej niezgodnych ze stanem rzeczywistym informacji. Dodatkowo, w sytuacji prowadzącej do rozwiązania umowy deklarował przystąpienie do podjęcia stosownych czynności, czego nie uczynił przez następnych kilka miesięcy. Zachowanie Obwinionego podważa więc w odbiorze społecznym zaufanie do samorządu radców prawnych i musi spotkać się ze zdecydowaną reakcją w postaci wymierzenia kary pieniężnej.

Na wymiar kary w odniesieniu do ww. deliktu wpływ ma także okoliczność, iż Obwiniony był już karany dyscyplinarnie za przewinienia stanowiące delikty dyscyplinarne, których źródłem były czyny związane z nieprawidłowymi relacjami z klientami. Obwiniony został prawomocnie ukarany karami pieniężnymi przez OSD na podstawie orzeczenia z dnia 9 października 2018 roku, sygn. akt: D 63/X/18 oraz na podstawie orzeczenia z dnia 21 maja 2019 roku, w sprawie o sygn. akt: D 147/X/19. Ubocznie wskazać należy, iż przed OSD toczy się jeszcze jedna analogiczna sprawa, w której obwinionym jest radca prawny W.S., ale wobec braku prawomocnego orzeczenia okoliczność ta nie może mieć wpływu na wymiar kary. Na uwzględnienie w aspekcie kary zasługuje natomiast fakt, że waga każdego z naruszeń, których dopuścił się Obwiniony i które są objęte prawomocnymi orzeczeniami była znaczna w stopniu uzasadniającym wymierzenie kary pieniężnej. Powyższe prowadzi do konkluzji, iż nałożenie ww. kar nie spowodowało u Obwinionego refleksji nad swoim postępowaniem i nadal wykonuje on czynności zawodowe w sposób sprzeczny z zasadami i obowiązkami nałożonymi na radców prawnych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego.

W powyższych okolicznościach zarzut odwołania wskazujący na wymierzenie rażąco niewspółmiernej kary nie zasługuje na uwzględnienie w odniesieniu do deliktu opisanego w punkcie 1 zaskarżonego orzeczenia.

W ocenie WSD na uwzględnienie zasługuje natomiast zarzut wymierzenia rażąco niewspółmiernej kary w odniesieniu do deliktu opisanego w punkcie 2 zaskarżonego orzeczenia. WSD nie neguje znaczenia i rangi naruszenia art. 61 ust. 1 oraz art. 62 ust. 1 i ust. 3 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jednakże stopień szkodliwości należy ocenić jako nieporównywalnie mniejszy niż deliktu z punktu 1 zaskarżonego przeczenia. Należy bowiem mieć na uwadze, że przedmiotowy delikt nie prowadzi do równie daleko idących skutków jak ma to miejsce w odniesieniu do pierwszego z popełnionych naruszeń. Uchylenie się od złożenia wyjaśnień oraz zaniechanie współpracy z organami samorządu radców prawnych należy uznać za zachowanie naganne, jednakże rodzi ono w niniejszej sprawie konsekwencje wyłącznie w obrębie samorządu radców prawnych i wpływa negatywnie na ocenę postawy Obwinionego jako członka tegoż samorządu. Postawa taka działa przede wszystkim na niekorzyść Obwinionego, który nie skorzystał z możliwości złożenia wyjaśnień jeszcze przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego. Dodatkowo

wskazać należy, iż wskazane wyżej prawomocne orzeczenia OSD nie obejmowały czynów dotyczących współdziałania Obwinionego z organami samorządu.

Podsumowując, w ocenie WSD nie znajduje uzasadnienia wymierzenie Obwinionemu tożsamej kary pieniężnej za czyny, których ranga i społeczna szkodliwość jest zasadniczo różna. Właściwym w okolicznościach sprawy niniejszej będzie więc wymierzenie Obwinionemu za delikt dyscyplinarny wskazany w punkcie 2 orzeczenia OSD kary nagany, która jest adekwatna do popełnionego czynu oraz czyni zadość wymogom przewidzianym przez zasady prewencji indywidualnej. Powyższe prowadziło do zmiany zaskarżonego orzeczenia w punkcie 2 w zakresie orzeczonej kary.

Konsekwencją powyższej zmiany punktu 2 w zakresie wymierzonej kary jest konieczność uchylenia punktu 3 zaskarżonego orzeczenia, w którym orzeczono karę łączną. Stosownie bowiem do uregulowania zawartego w art. 65¹ ust. 2 ustawy o radcach prawnych kara nagany i kara pieniężna nie podlegają łączeniu.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 70⁶ ust. 2 zdanie pierwsze ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych. Podkreślić bowiem należy, iż pomimo częściowego uwzględnienia odwołania, tj. jedynie w odniesieniu do kary wymierzonej za jeden z dwóch zarzucanych deliktów, to Obwiniony w dalszym ciągu

i w niezmienionym zakresie pozostaje uznany za winnego zarzucanych mu czynów, co uzasadnia obciążenie go kosztami postępowania dyscyplinarnego. Wskazana wyżej okoliczność spowodowała jednak, iż wysokość zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym została ustalona na najniższym poziomie wynikającym z § 1 ust. 1 pkt 2 uchwały Nr 86/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.